

Wildgroei in jeugdzorg drijft kosten op en drukt kwaliteit

Inhoudsopgave

Inleiding

3

1. Kinderen in de jeugdzorg

4

2. De besteding van de gelden in de jeugdzorg

7

3. Oplossingsrichtingen jeugdzorg

10

4. Conclusie

12

Colofon

13

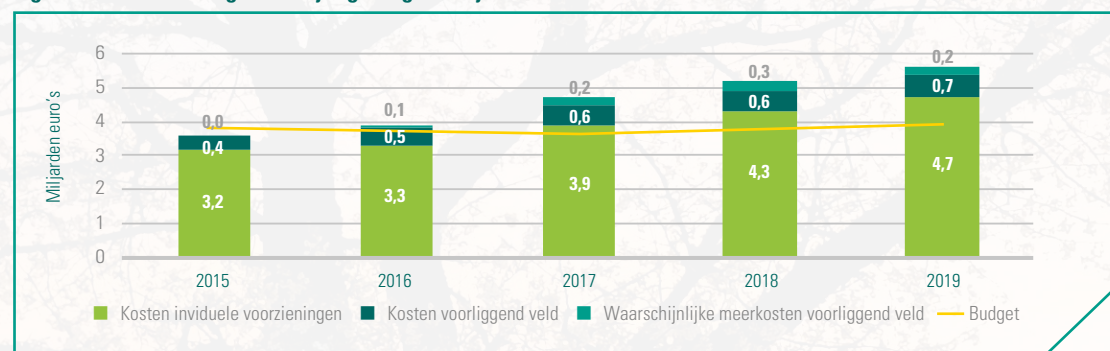
De jeugdzorg moet worden hervormd vanwege sterk gestegen kosten, opgelopen wachttijden voor intensieve hulp en toename van cliënten. Op de totale kosten van 5,6 miljard moet ongeveer 1 miljard euro bezuinigd worden. Dit lukt alleen met structurele veranderingen. Door te werken met strakke kaders die bepalen wie welke zorg krijgt, minder nadrukkelijk te sturen op kosten per handeling en het instellen van een toezichthouder die de kwaliteit controleert, kan naar een toekomstbestendig stelsel voor jeugdzorg worden gewerkt met structureel lagere kosten.

Jeugdigen beter helpen tegen lagere kosten was het uitgangspunt bij de decentralisering van de jeugdzorg in 2015. Met de zorgplicht van gemeenten waarbij iedereen recht heeft op jeugdzorg, stegen de uitgaven tot ver boven het budget. In een poging om de kosten enigszins te drukken is de nadruk bij de inkoop van de jeugdzorgverlening verschoven van kwaliteit naar prijs.

Met de introductie van open aanbestedingen zijn er veel kleine jeugdzorgaanbieders bij gekomen en moeten de bestaande zorgaanbieders, die met name kwetsbare kinderen ondersteunen, hun diensten onder de kostprijs verkopen. Daarnaast is sindsdien de onzekerheid toegenomen omdat jeugdzorgaanbieders vooral korte contracten krijgen en is een concurrentiestrijd gecreëerd waardoor jeugdzorgaanbieders minder zijn gaan samenwerken. Als gevolg is de kwaliteit en effectiviteit van de zorg achteruit gegaan waardoor jeugdigen langer en meer hulp nodig hebben. Helaas ontbreekt het aan een duidelijk kader waaraan zorgverlening moet voldoen.

Uit [onderzoek](#) van Andersson Elffers Felix (AEF) uit 2020 blijkt dat de jaarlijkse uitgaven van gemeenten aan jeugdzorg tussen 2015 tot 2019 met 1,9 miljard euro zijn gestegen naar 5,6 miljard euro. Van deze stijging is 1,5 miljard euro het gevolg van een toename van het aantal kinderen en hogere kosten per kind. De rest komt voort uit een toename van de kosten bij de gemeenten zelf.

Figuur 1: Ontwikkeling kosten jeugdzorg in miljarden euro's

Bron: AEF, 'Stelsel in groei', 2020

De jeugdzorg moet dus veranderen. Medio 2021 is na [advies van 'de commissie van Wijzen'](#) binnen het kabinet overeenstemming bereikt over een hervormingsagenda, die in de periode tot 2028 moet leiden tot een 1 miljard euro besparing. De uitvoering van deze agenda lag sinds de kabinetsformatie stil omdat gemeenten zich keerden tegen een onverwachte extra besparing van 500 miljoen euro. Deze [vereiste extra besparing is onlangs weer teruggedraaid](#). De veranderingen kunnen dus in gang gezet worden.

In dit rapport zetten we de ontwikkelingen in de jeugdzorg sinds de decentralisering uiteen. ABN AMRO hoopt hiermee om het inzicht in deze sector te vergroten en eraan bij te dragen dat de kwaliteit van zorg en financierbaarheid van de instellingen die zorg leveren aan kwetsbare kinderen weer kan toenemen.

Het eerste hoofdstuk gaat in op de ontwikkeling van het aantal kinderen en de gestegen kosten per kind. Het tweede hoofdstuk bespreekt de gevolgen voor jeugdzorgaanbieders en hun financiële situatie. Tot slot worden in het derde hoofdstuk de belangrijkste aanbevelingen toegelicht om tot een toekomstbestendig jeugdstelsel te komen.

1. Kinderen in de jeugdzorg

Sinds de invoering van de Jeugdwet in 2015 zijn gemeenten verantwoordelijk voor de jeugdhulp, jeugdbescherming en jeugdreclassering, gezamenlijk jeugdzorg genoemd. Tegelijk met deze decentralisering vanuit het rijk naar de gemeenten werd het budget voor de jeugdzorg verlaagd. De gedachte was dat gemeenten de jeugdzorg beter en efficiënter konden organiseren en dat daarom minder geld nodig was. In de praktijk zijn de kosten juist sterk gestegen. Deze stijging is hoofdzakelijk toe te schrijven aan een toename van het aantal kinderen en aan de gestegen kosten per kind in de jeugdzorg.

Welke kinderen krijgen hulp vanuit de Jeugdwet?

De Jeugdwet is er in het kort voor alle kinderen van wie verwacht kan worden dat zij uiteindelijk zelfstandig kunnen wonen. Als dit niet de verwachting is, ontvangen de kinderen zorg vanuit de Wet Langdurige Zorg. Jeugdzorg kan dan door specifieke jeugdzorgaanbieders verleend worden, maar ook vanuit de GGZ en de gehandicaptenzorg voor veelal Licht Verstandelijk Beperkten.

Het grootste deel van de zorg vindt op vrijwillige basis plaats. Dit wordt jeugdhulp genoemd. **Jeugdhulp zonder verblijf** wordt bij het kind thuis of op locatie bij de aanbieder verleend. Bij **jeugdhulp met verblijf** wonen kinderen op de locatie van de aanbieder, waar ook de zorg wordt verleend.

Jeugdbescherming is een maatregel die een rechter oplegt wanneer een gezonde en veilige ontwikkeling van een kind of jongere (ernstig) wordt bedreigd en vrijwillige hulp niet of onvoldoende helpt. Jeugdbescherming geldt voor jongeren tot 18 jaar.

Jeugdreclassering is een maatregel die een rechter oplegt wanneer jongeren een proces verbaal hebben gekregen. Het doel is dat ze hun weg binnen de maatschappij weten te vinden zonder weer in aanraking te komen met justitie. Jeugdreclassering is er voor jongeren tussen de 12 en 23 jaar.

Meer kinderen met jeugdhulp

Het aantal kinderen in de jeugdzorg is sinds de decentralisering in 2015 tot en met 2019 met 17 procent toegenomen, en met 21 procent tot en met 2021. De aantallen worden op landelijk niveau geregistreerd, op basis van aantallen die zijn aangeleverd door de jeugdzorgaanbieders. Het jaartal 2019 is belangrijk om te noemen omdat informatie over de uitgaven maar tot 2019 beschikbaar is. In 2021 ontving 13 procent van de jongeren, oftewel 1 op de 7 jongeren, jeugdhulp.

Figuur 2: ontwikkeling in aantal kinderen die gebruik maken van jeugdzorg

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	Verandering
Jeugdzorg	380.100	404.080	419.580	430.175	443.585	435.760	460.740	21,20%
► Jeugdhulp¹	363.310	38.925	407.245	417.765	430.990	423.400	449.685	23,80%
► Jeugdhulp zonder verblijf	332.645	358.125	379.790	392.035	405.710	397.680	424.300	27,60%
► Jeugdhulp met verblijf	40.505	43.790	46.185	42.770	43.345	42.470	43.900	8,40%
► Jeugdbescherming	41.950	39.680	39.455	40.060	41.115	41.370	41.290	-1,60%
► Jeugdreclassering	11.150	10.680	10.135	9.385	9.130	8.555	7.955	-27,80%

Bron: CBS

Grote toename jeugdhulp zonder verblijf

De stijging van 21 procent is voornamelijk toe te schrijven aan een stijging van het aantal jeugdigen per jaar in de jeugdhulp zonder verblijf. In 2021 hielp de jeugdzorg zonder verblijf 91.655 meer kinderen dan in 2015. Het aantal kinderen in deze groep dat door een wijkteam werd geholpen is in deze periode toegenomen met 38.395, een stijging van 105 procent. Het aantal jeugdigen dat door een jeugdzorgaanbieder werd geholpen nam met 68.955 toe, een stijging van 22 procent. Dit is samen groter dan de totale toename, omdat sommige kinderen in een jaar zowel door het wijkteam als door een jeugdzorgaanbieder zijn ondersteund.

Hoewel jeugdhulp met verblijf met een toename van 8 procent minder sterk is gestegen dan jeugdhulp zonder verblijf, zit er een flinke toename in de gezinsgerichte opvang. Het aantal kinderen in deze vorm van jeugdhulp waar kinderen verblijven in een gezinshuis is met 45 procent gestegen. Gemeenten zien graag dat kinderen bij een pleeggezin verblijven omdat dit doorgaans een stabiele omgeving is, wat goed is voor het kind. Daarnaast is verblijf in een gezinsvervangende omgeving ook goedkoper dan professioneel georganiseerd verblijf.

De recente stijging van de aantallen voor jeugdzorg met verblijf is grotendeels te verklaren door de opgeschoven leeftijds-grens. Waar bij het ingaan van de Jeugdwet de maximale leeftijd 18 jaar was, is deze in 2018 opgerekt tot 21 jaar.

¹ Jeugdhulp bestaat uit jeugdhulp met een Persoonsgebonden Budget (PGB), jeugdhulp met verblijf en jeugdhulp zonder verblijf. Het totaal aan jeugdigen is kleiner dan de optelsom van de drie categorieën, omdat sommige jeugdigen in één jaar in meerdere categorieën vallen.

Figuur 3 : ontwikkeling in aantal jeugdigen in jeugdzorg met verblijf

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	Verandering
Totaal jeugdzorg met verblijf	40.505	43.790	46.185	42.770	43.345	42.470	43.900	8,40%
Pleegzorg	21.165	21.365	21.960	20.740	21.525	21.210	21.525	1,70%
Verblijf bij Jeugdzorg aanbieder	16.735	19.875	21.785	18.150	18.350	18.135	18.435	10,20%
Gezinsgericht	4.480	5.060	5.325	6.165	5.545	5.310	6.515	45,40%
Gesloten plaatsing	2.490	2.530	2.650	2.565	2.550	2.080	1.815	-27,10%

Bron: CBS

Kinderen langer in de jeugdzorg

Uit het onderzoek van AEF blijkt dat de stijging van kinderen in de jeugdhulp, met in totaal ruim 91.600 jeugdigen, vooral wordt veroorzaakt door een lage uitstroom. De jaarlijkse instroom is in de periode 2015 tot en met 2019 namelijk vrij constant gebleven, terwijl de uitstroom elk jaar lager ligt dan de instroom. Dit betekent dat de duur van een jeugdhulptraject is toegenomen. De lage uitstroom kan te verklaren zijn doordat de problematiek van kinderen ernstiger is geworden en langer aanhoudt. Een andere verklaring is dat de hulpverlening minder effectief is. Een derde optie is dat er minder prikkels zijn voor jeugdhulpaanbieders om zich te richten op het tijdig laten uitstromen van de kinderen. De toename van 3.400 jeugdigen met verblijf vormen maar een klein aandeel in deze toename.

Intensivering van trajecten

Uit het AEF-rapport blijkt ook dat de jaarlijkse kosten per kind zijn toegenomen van 8.118 euro in 2015 naar 10.354 euro in 2019, een stijging van 16 procent. Deze stijging is gecorrigeerd voor de loon- en prijsstijging. De jeugdzorg-trajecten lijken daarmee niet alleen langer te duren dan voorheen, maar ook intensiever te zijn dan voor de decentralisatie.

Bij jeugdhulp zonder verblijf duidt de stijging van kosten per kind voornamelijk op een intensivering van de jeugdzorg per kind. Een kind krijgt meer zorg van een jeugdzorgaanbieder of zorg van meer aanbieders. Dit is te verklaren doordat kinderen vaker complexe problemen hebben. Een andere verklaring is dat door de toename van het aantal (kleine) jeugdzorgaanbieders kinderen vaker hulp vanuit verschillende hoeken krijgen. Een derde verklaring is dat de zorgverlening is verslechterd en dat kinderen daardoor meer zorg nodig hebben.

2. De besteding van de gelden in de jeugdzorg

Sinds de decentralisering kopen gemeenten zelf de zorg in bij jeugdzorgaanbieders, waar voorheen werd ingekocht door provincies, het rijk en de zorgverzekeraars. De decentralisatie heeft geleid tot een versnippering van de jeugdzorg, waarbij elke gemeente zelf de hoeveelheid, tarieven en voorwaarden bepaalt. “Elke gemeente of inkoopregio wil graag unieke en eigen producten met bijbehorende eisen opstellen, en een daarbij horende eigen administratie. Zo kan de groepsgrootte voor een behandeling tussen gemeenten of inkoopregio’s verschillen, evenals de declaratieregels zoals de vergoeding van reistijd”, legt Sam Beenhakker van organisatieadviesbureau Berenschot uit.

De kosten van de gemeenten bestaan uit de kosten van de ambtenaren die verantwoordelijk zijn voor de administratie en inkoop van jeugdzorg, en de mensen in de wijkteams die preventief kinderen begeleiden, samen het ‘voorliggend veld’ geheten.

Volgens het AEF-rapport zijn de kosten voor toegang en het voorliggend veld met 90 procent gestegen.

Besteding van het budget aan zorgaanbieders

Zoals in de tabel in de inleiding is aangegeven zijn de kosten aan individuele voorzieningen in de vier jaar vanaf 2015 gestegen van 3,2 naar 4,7 miljard euro, waarbij per type jeugdzorg een groot verschil is in bijdrage aan deze groei. Bovenop deze uitgaven komen nog de kosten van de gemeenten zelf van zo’n 900 miljoen euro per jaar, waardoor de totale kosten van de jeugdzorg op circa 5,6 miljard euro uitkomen. Uit cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) over uitgaven vanuit de Jeugdwet aan (middel)grote aanbieders blijkt dat gemeenten vooral meer uitgeven aan de geestelijke gezondheidszorg (GGZ) met en zonder overnachting en aan zorg voor licht verstandelijk beperkten. Daarnaast blijkt uit cijfers van het AEF dat de gemeenten veel meer geld uitgeven aan kleine jeugdzorgaanbieders en aan ondersteuning in de wijk (het voorliggend veld).

Figuur 4: globale weergave toename van uitgaven aan de jeugdzorg

Type uitgaven vanuit de jeugdwet	Uitgaven in 2015	Groei 2015-2019	Toename in euro
Kosten van de gemeenten	400 miljoen	90 procent	300- 400 miljoen
Kleine jeugdzorgaanbieders	530 miljoen	127 procent	675 miljoen
Jeugd GGZ	530 miljoen	30 procent	160 miljoen
Jeugd Gehandicaptenzorg; Licht Verstandelijk Beperkten	520 miljoen	81 procent	410 miljoen
Jeugdzorg met verblijf	1030 miljoen	10 procent	100 miljoen
Grote aanbieders Ambulante jeugdzorg (vaak jeugdbescherming)	500 miljoen	16 procent	80 miljoen
Maatschappelijke opvang	60 miljoen	63 procent	35 miljoen
Verpleging Verzorging Thuiszorg	30 miljoen	270 procent	65 miljoen

Bron: AEF en CBS, na 2019 geen gegevens beschikbaar over de uitgaven.

De Jeugd Gehandicaptenzorg laat een opmerkelijke stijging van ruim 80 procent zien. De jeugdwet heeft duidelijk in een bestaande behoefte voorzien die voorheen onderbelicht bleef. Bestuurder Radboud Quik van de gehandicaptenzorgorganisatie Koraal geeft aan dat investeringen nodig zijn. “We investeren nu meer aan de voorkant, ook in complexe jeugdzorgvragen, wetend dat hiermee zwaardere en duurdere zorginterventies op een later moment voorkomen worden. Dat kan in eerste instantie als groei ervaren worden”, legt Quik uit. Kinderen kunnen thuis blijven wonen en in een bepaalde mate zelfstandig participeren in de samenleving.

Gedecentraliseerde inkoop raakt de grotere aanbieders van jeugdzorg

Terwijl de inkomsten van de grotere jeugdzorgaanbieders beperkt toegenomen zijn, zijn hun kosten echter wel sterk gestegen. Dit komt doordat zij in meerdere gemeenten kinderen met meerdere problemen helpen, en bijna alle gemeenten aparte declaratievoorwaarden hebben. Kleine jeugdzorgaanbieders die zorg aanbieden voor een specifieke doelgroep kunnen makkelijker met de versnipperde inkoop omgaan door zich op één product of een beperkt aantal gemeenten te richten.

Bovendien hoeven aanbieders die lichte zorg verlenen en volgens een vast protocol werken minder kosten te maken dan aanbieders die een kind begeleiden met een veelheid aan problemen. Academisch centrum voor kinder- en jeugdpsychiatrie Karakter loopt hier ook tegenaan: “Het is een doorn in het oog dat er geen differentiatie in de tarieven is, waardoor aanbieders van lichte zorg, zoals zzp’ers, wel gemakkelijk kunnen rondkomen en aanbieders van complexe zorg niet of nauwelijks”, legt bestuurslid Toine van den Broek uit.

Zo is het tarief voor zorg met verblijf gericht op volle bezetting, waardoor er geen ruimte is om bijvoorbeeld crisisopvang te bieden, waardoor in 2017 en 2018 een deel van de crisisopvang door gezinsgerichte opvang is gedaan, die daar eigenlijk niet voor bedoeld is.

De tarieven blijken te laag, want ze resulteren in een nauwelijks stijgende omzet. In combinatie met de gestegen personeels- en administratiekosten leiden de lage tarieven er bovendien toe dat de jeugdzorgaanbieders gemiddeld genomen niet volledig de kosten dekken. Vanwege hun brede aanbod behalen grote jeugdzorgaanbieders met een omzet boven de 10 miljoen euro een marginaal positief resultaat of in veel gevallen maken ze zelfs structureel verlies.

Figuur 5: resultaat percentage naar omvang van de jeugdzorgorganisatie

Omzet klasse	Resultaat 2019	Resultaat 2018
€ 0 tot 10 miljoen	3.50%	5.00%
€ 10 tot 25 miljoen	0.60%	0.10%
€ 25 tot 60 miljoen	-0.70%	0.30%
€ 60 tot 150 miljoen	-0.50%	0.00%

Bron: jaarverslagenanalyse 2019 van Intrakoop

Uit bovenstaande tabel blijkt dat grotere zorgaanbieders die vaak hulp bieden aan kwetsbare kinderen al jaren problemen hebben om rond te komen. Deze aanbieders verlenen zowel zorg bij de kinderen thuis, als zorg met verblijf. Aanbieders met zwakke resultaten zijn vooral bezig om kosten te drukken om zo faillissement te voorkomen. Een voorbeeld om kosten per kind te reduceren is de sterk gestegen 'case load' in de jeugdbescherming. De case load is het aantal kinderen dat door één hulpverlener geholpen wordt. In een poging om de kosten te drukken en de wachttijden minder te laten oplopen, krijgt elke hulpverlener meer kinderen toegewezen. Hierdoor is er te weinig tijd om een kind goed te helpen. Branchevereniging Jeugdzorg Nederland ziet dit probleem ook: "De meeste organisaties hebben een case load van twintig kinderen, dat zijn veel te veel kinderen per begeleider om goede zorg te kunnen verlenen," zegt Olaf Prinsen van Jeugdzorg Nederland.

3. Oplossingsrichtingen jeugdzorg

De jeugdzorg moet dus veranderen. Het systeem moet zo worden ingericht dat de gemeente de zorgplicht goed kan uitvoeren, en de zorgverlening weer centraal komt te staan voor de kinderen die het echt nodig hebben. Om goede zorg te bieden moeten zorgaanbieders in staat worden gesteld zich meer te richten op de zorg voor het kind, in plaats van op het reduceren van de kosten of op het moeten bijhouden van een uitgebreide administratie om te kunnen declareren. Wanneer dergelijke veranderingen zijn doorgevoerd krijgen de gemeenten weer grip op de hulp aan jongeren die namens hen door diverse aanbieders wordt verleend. Tevens kunnen de aanbieders van intensieve zorgtrajecten dan weer investeren in het verbeteren van hun zorg aan jongeren. Dit alles leidt uiteindelijk tot lagere kosten voor het gehele stelsel.

Kader ontwikkelen waaraan ook getoetst wordt

Om de zorgverlening in zijn geheel te verbeteren moet volgens beleidsadviseur Reinier Lagerwerf van de Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) eerst de aanspraak op jeugdzorg begrensd worden zodat de zorg in ieder geval terecht komt bij de meest kwetsbare kinderen: "Dit vraagt vooral politieke keuzes om te zorgen dat de hulp op de juiste plek terecht komt". Bij een afname van de totale vraag aan zorg blijft meer ruimte over voor hulp aan deze groep kinderen. Bovendien kunnen de tarieven voor deze zorg dan weer dekkend worden gemaakt, zodat de hierin gespecialiseerde zorgaanbieders kunnen investeren in de kwaliteit van hun zorgverlening. Op den duur zal dit resulteren in een kortere behandelduur en hogere uitstroom.

Bij het instellen van een dergelijk kader voor toelating moeten tegelijk eisen worden gesteld die de kwaliteit van de jeugdzorg borgen, stelt Prinsen van Jeugdzorg Nederland: "We moeten minimale normen bepalen voor de kwaliteit van jeugdzorg." Met de open aanbestedingen waartoe gemeenten sinds 2015 zijn overgegaan, kunnen in principe alle aanbieders meedingen om jeugdzorg te verlenen. Omdat lichte jeugdzorg goedkoper is om te leveren, zijn er veel aanbieders op dit vlak bijgekomen. Een deel van deze zorg kan waarschijnlijk ook door de huisartsen verleend worden, net zoals in de volwassenen-GGZ gebeurd is.

Tot slot geven alle partijen aan dat er een toezichthouder nodig is die controleert of aan het gestelde kader wordt voldaan. De toezichthouder moet zowel de gemeenten als de jeugdzorgaanbieders controleren. Zo kan de toezichthouder gemeenten erop aanspreken wanneer zij volgens het kader niet de juiste zorg inkopen en jeugdzorgaanbieders aanspreken wanneer hun zorgverlening niet aan de kwaliteitseisen voldoet.

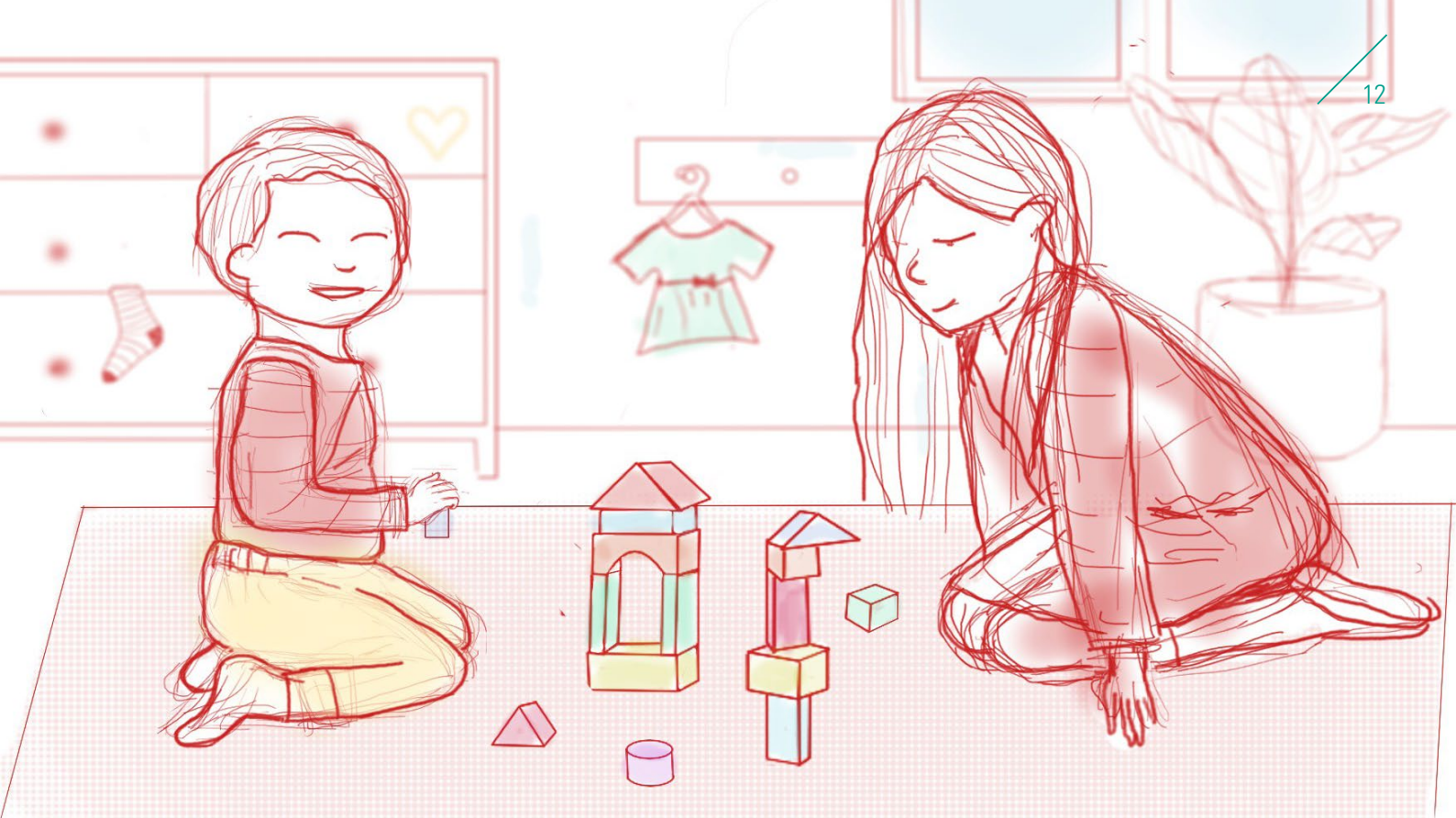
Anders inkopen

Naast een duidelijk kader dat de zorg begrenst en normeert en een toezichthouder die de kwaliteit controleert, moet eveneens de inkoop van gemeenten veranderen. De voorkeur van experts binnen de sector heeft een inkoop die op landelijk of tenminste regionaal niveau plaatsvindt, waarbij met de geselecteerde aanbieders bovendien slechts een beperkt aantal contracten kan worden aangegaan. Hierdoor kunnen de administratieve lasten sterk omlaag en blijft er geld over om aan zorg te besteden.

“Contracten moeten verdergaand gestandaardiseerd worden zonder inperking van de beleidsvrijheid van gemeenten. Enige beperking van de variëteit in contracten (en daarmee de administratieve lasten voor professionals) is noodzakelijk om het voor jeugdzorgaanbieders behapbaar te maken”, aldus Van den Broek van Karakter. Op dit moment verschillen de eisen voor toewijzing en verantwoording per gemeente. Standaardisatie zal de zorgaanbieders helpen betere resultaten te behalen en uiteindelijk tegen lagere vergoeding goede diensten te kunnen verlenen.

Daarnaast is taakgericht bekostigen in opkomst. Hierdoor komen aanbieders die essentieel zijn binnen de jeugdzorg minder in de problemen. Reinier Lagerwerf van VNG ziet deze verschuiving: “Taakgericht uitbesteden is momenteel in opkomst. Daarbij stellen gemeenten een vast bedrag beschikbaar voor een bepaalde hulpvorm aan een aanbieder of een groep van aanbieders met als opdracht om binnen dit kader de hulp te bieden.” Dit geeft meer vrijheid en verantwoordelijkheid, waardoor de jeugdzorgaanbieder zich meer kan richten op de zorgverlening.

4. Conclusie

Sinds de invoering van de jeugdwet krijgen 21 procent meer kinderen jeugdzorg en zijn de uitgaven met meer dan 50 procent gestegen. De sterke stijging van de uitgaven komt voor rekening van nieuwe kleine aanbieders, de Jeugd-GGZ, de jeugdzorg voor Licht Verstandelijk Beperkten en de thuiszorg. Naast de enorme kostentoename is er veel aandacht voor de verslechterde kwaliteit van de jeugdzorg voor de kwetsbare jeugdige die veelal tijdelijk verblijf nodig hebben. De gegevens zijn op landelijk niveau bekend, het is nu aan de gemeenten om bovenstaande combinatie van gevolgen op gemeente niveau aan te pakken. Dit zal gebeuren door de uitvoering van de 'hervormingsagenda jeugd' waardoor zowel de 2,4 miljard euro gestegen kosten met 1 miljard euro gereduceerd moet worden, als de kwaliteit van de hulp aan kwetsbare kinderen verbeterd moet worden.

De kostenreductie moet komen uit het bepalen van een duidelijk kader. Een afbakening van welke problemen in de toekomst onder de jeugdzorg vallen, en welke hulp echt passend is, zorgt ervoor dat duidelijke producten met kwaliteitseisen opgesteld kunnen worden, en de in- en uitstroom in evenwicht gebracht worden. Door een toezichthouder in te stellen kan dit vervolgens gewaarborgd worden.

De kwaliteit van hulp aan het kwetsbare kind kan verbeterd worden door te werken met stabiele contracten die ruimte bieden aan crisisopvang en aan de vereiste intensieve begeleiding. De ontstane toename in zorg met (tijdelijk) verblijf kan worden tenietgedaan als de kinderen snel de benodigde zorg krijgen. Als er weer voldoende geld beschikbaar is voor de benodigde zorg zal ook de financiële positie van deze aanbieders weer verbeteren.

Tot slot zorgt standaardisatie van contracten ervoor dat de administratielast wordt verminderd. Dit verlaagt zowel de kosten bij de gemeenten als bij de zorgaanbieders. Hierdoor blijft meer geld over om te investeren in verbetering van de kwaliteit van de zorgverlening. Jeugdzorg waar de jeugd goed geholpen wordt en waar de werknemers graag aan bijdragen, is uiteindelijk waar het om draait.

Colofon

Dit is een uitgave van ABN AMRO.

Auteurs

Anja van Balen, Sector Banker Healthcare - anja.van.balen@nl.abnamro.com

David Bolscher, Sectoranalist Healthcare - david.bolscher@nl.abnamro.com

Interviews

Sam Beenhakker, senior consultant bij Berenschot

Frank Bluiminck, directeur bij Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN)

Toine van den Broek, lid Raad van Bestuur bij Karakter

Andre van der Bilt, concerncontroller bij Karakter

Jeroen Hoenderkamp, manager Strategie & Kennisontwikkeling bij Koraal

Reinier Lagerwerf, coördinerend beleidsadviseur Jeugd bij Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG)

Martin Lijssen, concern controller bij Koraal

Olaf Prinsen, directeur bij Jeugdzorg Nederland

Radboud Quik, voorzitter Raad van Bestuur bij Koraal

Eindredactie

Bendert Zevenbergen

Opmaak

Kollerie Reklame-advies & Promotions

Beeldmateriaal

Shutterstock.com

Florence Mesters (tekeningen)

Disclaimer

De in deze publicatie neergelegde opvattingen zijn gebaseerd op door ABN AMRO betrouwbaar geachte gegevens en informatie, die op zorgvuldige wijze in onze analyses en prognoses zijn verwerkt. Noch ABN AMRO, noch functionarissen van de bank kunnen aansprakelijk worden gesteld voor in deze publicatie eventueel aanwezige onjuistheden. De weergegeven opvattingen en prognoses houden niet meer in dan onze eigen visie en kunnen zonder nadere aankondiging worden gewijzigd. Deze publicatie is alleen bedoeld voor eigen gebruik. Het gebruik van tekstdelen en/of cijfers is toegestaan mits de bron duidelijk wordt vermeld. Teksten zijn afgesloten op 12 mei 2022.

